

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het *hoger beroep* van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 23 december 2010 in zaak nr. 10/14342 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 maart 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van de uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorganger.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, hij bij de beoordeling of de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), ten onrechte niet heeft gewogen of de gevolgen voor de vreemdeling van een beslissing overeenkomstig de beleidsregel dat de gezinsleden tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk dienen te hebben behoord tot diens gezin, wegens de bijzondere omstandigheden van dit geval niet onevenredig zijn in verhouding tot de met die beleidsregel te dienen doelen. Hiertoe voert de minister onder meer aan dat de vreemdeling in beroep niet heeft aangevoerd dat zich bijzondere omstandigheden voordoen die hem tot afwijking van voormelde beleidsregel noopten, zodat de rechtbank buiten de omvang van het geschil is getreden.

2.2.1. De vreemdeling heeft in beroep voor zover dat ziet op voormeld artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, aangevoerd dat de minister in het besluit van 22 maart 2010 niet overeenkomstig zijn in paragraaf C2/6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) neergelegd beleid heeft gehandeld. De rechtbank heeft niet op deze beroepsgrond beslist. Door in plaats daarvan te overwegen als hiervoor in 2.2 weergegeven, is de rechtbank buiten de omvang van het geschil getreden.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen, wordt het besluit van 22 maart 2010 getoetst in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden.

2.4. De vreemdeling betoogt dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij niet feitelijk tot het gezin van zijn echtgenote behoort, nu hun relatie niet in Sri Lanka, maar in Thailand, is ontstaan, en hij derhalve niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vw 2000. Volgens de vreemdeling heeft de minister niet overeenkomstig zijn in voormelde paragraaf C2/6.1 neergelegd beleid gehandeld, nu daarin als vereiste is vermeld dat de relatie in het buitenland, dat niet hetzelfde hoeft te zijn als het land van herkomst, heeft bestaan.

2.4.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan een vreemdeling die, voor zover thans van belang, als echtgenoot feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als deze vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan deze vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan een vreemdeling die, voor zover thans van belang, als partner zodanig afhankelijk is van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, dat hij om die reden behoort tot het gezin van deze vreemdeling, die dezelfde nationaliteit heeft als deze vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan deze vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend.

Volgens paragraaf C2/6.1 van de Vc 2000 is één van de cumulatieve vereisten voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens voormeld artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, dat de desbetreffende vreemdeling feitelijk behoort tot het gezin van de houder van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Onder het kopje 'Feitelijk behoren tot het gezin' is in die paragraaf vermeld dat, voor zover thans van belang, de gezinsleden, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk dienen te hebben behoord tot diens gezin. Voorts is daar vermeld dat de bewijslast omtrent het in het land van herkomst feitelijk tot het gezin hebben behoord bij de hoofdpersoon ligt.

Onder het kopje 'Huwelijk en partnerschap' is in die paragraaf vermeld dat, voor zover thans van belang, het moet gaan om een huwelijk of partnerschap dat reeds bestond toen beide echtgenoten onderscheidenlijk partners nog in het buitenland verbleven.

Onder het kopje 'Samenwoning' is in die paragraaf vermeld dat, voor zover thans van belang, het feit dat de echtgenoten onderscheidenlijk partners in het buitenland daadwerkelijk hebben samengewoond een belangrijke indicatie is om vast te kunnen stellen dat ook van een feitelijke gezinsband sprake is.

2.4.2. Niet in geschil is dat Sri Lanka het land van herkomst van de vreemdeling en zijn echtgenote is en dat zij elkaar – na hun vertrek uit Sri Lanka – eerst in Thailand hebben leren kennen. Uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 7 februari 2011 in zaak nr. 201005131/1/V2 (www.raadvanstate.nl) volgt dat de minister bij de beoordeling van de feitelijke gezinsband terecht het moment van vertrek van de echtgenote van de vreemdeling uit Sri Lanka als peilmoment heeft genomen. Derhalve heeft de minister zich terecht overeenkomstig voormelde paragraaf C2/6.1 op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vw 2000, omdat hij niet voldoet aan het vereiste dat hij op het peilmoment feitelijk moet hebben behoord tot het gezin van de hoofdpersoon.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 23 december 2010 in zaak nr. 10/14342;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. Van Wagtendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

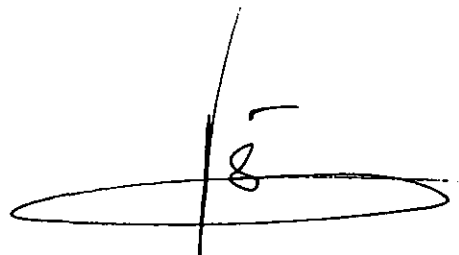
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2011

620.

Verzonden: 25 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 10/14342

Datum uitspraak: 23 december 2010

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Sri Lankaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. E. Derksen,

tegen

de Minister van Justitie, thans de Minister voor Immigratie en Asiel
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 22 maart 2010 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 25 juli 2009 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 16 april 2010 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 1 november 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J.E.P. Pijnenburg.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit - de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen - te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser is op 8 juni 2009 vanuit Thailand teruggekeerd naar Sri Lanka. Van 10 juni 2009 tot 12 juni 2009 verbleef hij vervolgens in Kiran bij de tante van zijn echtgenote, die op 5 februari 2008 als uitgenodigd vluchteling naar Nederland is gekomen. Op 12 juni 2009 is hij naar zijn ouders in Eruvil gegaan. Vervolgens zijn er diezelfde avond leden van de groepering van Karuna bij de tante van zijn echtgenote gekomen. Zij vroegen naar eiser en stelden te weten dat hij en zijn echtgenote in Bangkok actief waren geweest voor de Liberation Tigers of Tamil Eelam (hierna: LTTE). De Karuna-leden wilden hen beide spreken en waren erg agressief. Omdat de tante vreesde dat haar kinderen iets zou worden aangedaan, vertelde zij de verblijfplaats van eiser. Na hun vertrek stelde zij onmiddellijk eiser op de hoogte van het feit dat men op zoek naar hem was, waarna eiser onderdook in de woning van zijn oom. Op 13 juni 2009 zijn vervolgens leden van de Karuna-groepering bij het ouderlijke huis van eiser geweest. Enkele dagen later kwamen zij opnieuw bij zijn ouders, maar toen eisers vader hen vertelde dat hij naar het buitenland was vertrokken, gingen zij weg en zijn niet meer teruggekomen. Eiser verbleef op dat moment in Colombo. Op 18 juli 2009 heeft eiser Sri Lanka verlaten.
3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiser heeft toerekenbaar geen reisdocumenten overgelegd. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiser gedurende zijn reis niet in het bezit is geweest van enig reisdocument. Bovendien heeft onderzoek uitgewezen dat de gestelde vlucht vanuit Kuala Lumpur naar Istanbul niet heeft plaatsgevonden. Daarnaast heeft eiser slechts vage verklaringen over zijn reis afgelegd. Ten aanzien van het asielrelaas stelt verweerder dat daar geen positieve overtuigingskracht van uitgaat. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiser op 8 juni 2009 vanuit Thailand is vertrokken naar Sri Lanka. Derhalve wordt ook aan het asielrelaas geen geloof gehecht. Een reden hiervoor is dat de echtgenote van eiser op 13 juli 2009 een verzoek om advies voor afgifte machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) heeft ingediend, waarbij zij heeft verklaard dat eiser in zou verblijven. Bovendien heeft er geen vlucht van naar Colombo plaatsgevonden die voldoet aan de gegevens die eiser hierover heeft verstrekt. Ook twijfelt verweerder aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, nu eiser heeft verklaard dat de tante van zijn echtgenote in zou wonen, terwijl zijn echtgenote heeft verklaard dat haar familie in zou wonen. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) te lopen. Evenmin komt eiser in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, d of e, van de Vw 2000.
4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Ten onrechte wordt het eiser toegerekend dat hij geen reisdocumenten heeft verstrekt. Eiser kan dit niet worden verweten aangezien hij en de reisagent als vader en zoon reisden en eiser persoonlijk geen reisdocumenten in zijn bezit heeft gehad. Daarnaast stelt verweerder ten onrechte dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Daarbij past verweerder een cirkelredenering toe door het gebrek aan reisdocumenten, hetgeen reeds in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f,

van de Vw 2000, is tegengeworpen, eveneens te betrekken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid. Eiser heeft zich weliswaar vergist in het vluchtnummer dat hij heeft gegeven van de vlucht van Bangkok naar Colombo, maar de vluchttijden komen overeen met de vlucht die onder een ander vluchtnummer heeft plaatsgevonden en de tijden komen overeen met het Thaise tijdschema. Ten aanzien van het verzoek om een mvv-advies van 13 juli 2009 gaat verweerder er ten onrechte vanuit dat alle verklaringen als feiten worden aangemerkt. Volgens eiser behoort tot Valaichenai. Bij schrijven van 20 oktober 2010 heeft eiser enkele documenten overgelegd ter onderbouwing van het standpunt dat de familie van zijn echtgenote woonachtig is in . Gelet op de in de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 17 juli 2008 (N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07) omschreven risicofactoren dient eiser op grond van artikel 3 van het EVRM in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning. Daarnaast doet eiser op grond van de algemene situatie een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn). Aangezien eiser afkomstig is uit een gebied waarvan is bepaald dat het in beginsel categoriaal beschermingswaardig is en hij een jonge Tamil is die geassocieerd wordt met de LTTE, dient hij op grond van bijzondere klemmende redenen van humanitaire aard in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. In verband met de algemene situatie in Sri Lanka beroept eiser zich op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Tot slot meent eiser dat hij in aanmerking komt voor een afgeleide verblijfsvergunning.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

7. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

8. Ingevolge paragraaf C4/3.6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) wordt de omstandigheid dat de vreemdeling toerekenbaar ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen bij het onderzoek van de aanvraag betrokken. Het toerekenbaar ontbreken van documenten tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Indien de asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. Daarbij kon verweerder het niet geloofwaardig achten dat eiser als volwassene gedurende zijn reis niet in het bezit is geweest van enig reisdocument, danwel andere indicatief bewijs. De

verklaring van eiser dat hij en de reisagent als vader en zoon gereisd zouden hebben, doet hier naar het oordeel van de rechtbank niet aan af.

10. Uit het voorgaande volgt dat verweerder het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij de beoordeling van het asielrelaas van eiser heeft mogen betrekken. Als zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 voordoet, dient volgens paragraaf C14/3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals deze luidde ten tijde van belang, van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan om het geloofwaardig te achten.

11. De rechtbank stelt vast dat het geschil zich allereerst richt op de vraag of verweerder al dan niet een cirkelredenering toepast door het gebrek aan documenten zowel in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, als in het kader van de beoordeling van de positieve overtuigingskracht tegen te werpen. Naar het oordeel van de rechtbank is er in casu geen sprake van een cirkelredenering. Immers, in het besluit van 22 maart 2010 heeft verweerder aangegeven dat in het voornemen het ontbreken van het paspoort ten onrechte is betrokken bij de beoordeling van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

12. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Daarbij kon verweerder gewicht toekennen aan het ontbreken van bewijsmateriaal dat eiser op 8 juni 2009 vanuit Thailand naar Sri Lanka teruggekeerd zou zijn. Voorts acht de rechtbank het van belang dat eiser niet alleen geen bewijsstukken heeft overgelegd maar daarnaast onjuiste gegevens heeft verstrekt over het vluchtnummer en de vluchttijden. Bovendien kon verweerder hierbij betrekken dat de echtgenote van eiser in het kader van de adviesaanvraag voor afgifte van een mvv heeft verklaard dat eiser in Bangkok zou verblijven terwijl eiser zelf tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat hij op 8 juni 2009 uit Thailand moest vertrekken omdat toen zijn werkvergunning was verlopen. Eiser heeft geen verklaring voor deze inconsistentie gegeven. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder reeds hierom stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is.

13. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 3 van het EVRM in verband met de risicofactoren genoemd in het arrest van 17 juli 2008 overweegt de rechtbank als volgt. In voornoemde uitspraak heeft het EHRM groot belang toegekend aan de volgende risicofactoren: de Tamil-etniciteit in samenhang met leeftijd, geslacht en herkomst (jonge mannelijke Tamils uit het noordoosten lopen extra gevaar); eerdere aanmerking als een (vermeend) LTTE-lid; eerder strafblad of uitstaand arrestatiebevel; 'bail jumping' (vluchten tijdens vrijlating op borgtocht) of ontsnappen vanuit hechtenis; het tekenen van een bekentenis; het gevraagd zijn om een informant te worden; de aanwezigheid van littekens; terugkeer vanuit Londen of andere centra van LTTE-fondsenwerving; illegaal uitreizen uit Sri Lanka; afwezigheid van een ID-kaart of andere documenten; het doen van een asielverzoek in het buitenland; en het hebben van familieleden bij de LTTE.

14. In de onderhavige zaak heeft eiser aangegeven in de periode 1996 tot 2001 ongeveer zeven maal te zijn opgepakt door soldaten. Daarnaast heeft hij gesteld dat hij bij aankomst in Sri Lanka vanuit Thailand in 2004 eveneens is aangehouden door de autoriteiten en na betaling van smeergeld is vrijgelaten. Vast staat echter, zo overweegt de rechtbank, dat eiser nadien weer legaal naar Thailand is gereisd. Dit in samenhang met het feit dat de gestelde gebeurtenissen in 2009 niet geloofwaardig zijn gevonden, maakt dat deze zaak in belangrijke mate verschilt met de zaak, die heeft geleid tot het arrest van 17 juli 2008.

15. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser op grond van zijn individuele asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

16. Vervolgens stelt de rechtbank vast dat eiser ter zitting het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn heeft ingetrokken, waardoor dit geen nadere bespreking en beoordeling behoeft.

17. Met betrekking tot eisers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, overweegt de rechtbank dat verweerder het enkele feit dat eiser Tamil is en afkomstig is uit het noorden niet voldoende heeft kunnen achten voor het oordeel dat sprake zou zijn van individuele klemmende redenen van humanitaire aard. De rechtbank overweegt dat ingevolge paragraaf C2/4.4 van de Vc 2000 de minister in het beleid specifieke groepen kan aanwijzen die om andere redenen dan traumata op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning asiel. Bij de vaststelling van deze groepen komt de minister beleidsvrijheid toe. Daarnaast heeft eiser in de aangedragen individuele omstandigheden aangedragen geen aanleiding hoeven zien om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

18. De rechtbank stelt vast dat eiser ter zitting ook het beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, heeft ingetrokken, zodat ook dit geen nadere bespreking en beoordeling behoeft.

19. Ten aanzien van eiser beroep op een afgeleide verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank het volgende. Volgens het door verweerder in paragraaf C2/6.1. van de Vc 2000 geformuleerde beleid komt een vreemdeling alleen in aanmerking voor bedoelde verblijfsvergunning als hij onder meer aan de voorwaarde voldoet, dat hij behoort tot het gezin van de hoofdpersoon. In deze paragraaf is omschreven wat wordt verstaan onder 'feitelijk behoren tot het gezin'. Onder meer wordt daarbij de voorwaarde gesteld dat de gezinsleden tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk hebben behoord tot diens gezin.

20. Partijen zijn verdeeld over de vraag of is voldaan aan de voorwaarde 'feitelijk behoren tot het gezin' nu eiser en zijn echtgenote niet in Sri Lanka maar in Thailand met elkaar hebben samengewoond.

21. Blijkens pagina 4 van het rapport nader gehoor heeft eiser verklaard zijn echtgenote in november 2006 in Thailand, Bangkok, te hebben ontmoet. Kort daarna zijn zij gaan samenwonen tot 19 februari 2007. Op die dag werden beiden gearresteerd omdat zij zonder geldige visa in Thailand zouden hebben verbleven. Terwijl eiser na een dag werd vrijgelaten, werd zijn echtgenote gedurende ongeveer een jaar gevangen gehouden. Eiser is tijdens haar gevangenschap wekelijks bij haar op bezoek geweest. Op 4 februari 2008 is zijn echtgenote als uitgenodigd vluchteling van Thailand naar Nederland gebracht. Op 2 oktober 2008 is zijn vrouw opnieuw naar Thailand gereisd en is eiser op 19 oktober 2008 met haar in Thailand getrouwd. Uit het herplaatsingsformulier van de UNHCR ten aanzien van de echtgenote van eiser blijkt dat zij in november 2006 in Thailand is aangekomen en op 13 maart 2007 door de UNHCR als vluchteling is erkend.

22. Niet in geschil is dat de echtgenote van eiser vluchteling is in de zin van artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag en dat Thailand voor haar sinds november 2006 het

land van bestendig verblijf is geweest. Voor haar was het redelijkerwijs niet mogelijk een bestaan op te bouwen, een gezin te vormen en gezinsleven uit te oefenen in Sri Lanka. De voorwaarde dat het gezinsleven in het land van herkomst moet zijn uitgeoefend is voorts niet neergelegd in de Vw 2000, maar in een beleidsregel. In deze zelfde beleidsregel, paragraaf C2/6.1 van de Vc 2000, is voorts sprake van wisselende voorwaarden ten aanzien van het land waar gezinsleven werd uitgeoefend: bij de categorieën "huwelijk en partnerschap" en "samenwoning" wordt gesproken van "het buitenland", bij "feitelijk behoren tot het gezin" van "het land van herkomst". Gelet op deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij de toetsing aan zijn beleid had moeten overwegen in hoeverre in dit geval de gevolgen van het handelen overeenkomstig deze beleidsregel wegens de bijzondere omstandigheden van het geval niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Nu niet is gebleken dat verweerder het vorenstaande in zijn afweging heeft betrokken, is de rechtbank van oordeel dat verweerder op deze grond niet zonder meer een afgeleide verblijfsvergunning heeft kunnen weigeren. Het besluit is in deze dan ook onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd.

22. Derhalve is het beroep gegrond, wegens strijd met artikel 3:4 van de Awb. Het besluit moet worden vernietigd. Verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

23. De rechtbank acht termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Awb en verweerder te veroordelen in de door eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs gemaakte proceskosten, welke zijn begroot op € 874,- aan kosten van verleende rechtsbijstand. Van andere kosten in dit verband is de rechtbank niet gebleken.

De beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 22 maart 2010;

draagt verweerder op binnen zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ten bedrage van € 874,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C. van Linschoten, rechter, in tegenwoordigheid van drs. S.S. Mazaheri, griffier.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 23 december 2010.

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP

23 DEC 2010

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 JAN 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. J.E.J. ten Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Arnhem
van 23 december 2010
met kenmerk AWB 10/14342

Inzake:
met IND-kenmerk 0711-09-0172
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. E. Derksen
advocaat te Arnhem, postbus 703, 6800 AS.

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch

Postbus 118, 5101 AC Den Bosch

Contactpersoon:
mr. L. Verheijen
Tel. 073 - 888 3058

1. Inleiding

- 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem van 23 december 2010, verzonden op 23 december 2010, met kenmerk AWB 10/14342 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 22 maart 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 25 juli 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 22 maart 2010 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Blij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

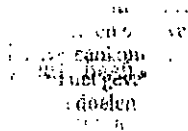
3. Grievens

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 22 op pagina 5 en 6 (bovenaan de pagina) van de bestreden uitspraak:

"Niet in geschil is dat de echtgenote van eiser vluchteling is in de zin van artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag en dat Thailand voor haar sinds november 2006 het land van bestendig verblijf is geweest. Voor haar was het redelijkerwijs niet mogelijk een bestaan op te bouwen, een gezin te vormen en gezinsleven uit te oefenen in Sri Lanka. De voorwaarde dat het gezinsleven in het land van herkomst moet zijn uitgeoefend is voorts niet neergelegd in de Vw 2000, maar in een beleidsregel. In deze zelfde beleidsregel, paragraaf C2/8.1 van de Vc 2000, is voorts sprake van wisselende voorwaarden ten aanzien van het land waar gezinsleven werd uitgeoefend: bij de categorieën "huwelijk en partnerschap" en "samenwoning" wordt gesproken van "het buitenland", bij "feitelijk behoren tot het gezin" van "het land van herkomst". Gelet op deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij toetsing aan zijn beleid had moeten overwegen in hoeverre in dit geval de gevolgen van het handelen overeenkomstig deze beleidsregel wegens de bijzondere omstandigheden van het geval onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Nu niet is gebleken dat verweerder het voorestaande in zijn afweging heeft betrokken, is de rechtbank van oordeel dat verweerder op deze grond niet zonder meer een afgeleide verblijfsvergunning heeft kunnen weigeren. Het besluit is in deze dan ook onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank te 's-Gravenhage berusten de rechtsoverwegingen 22, tweede alinea op pagina 6 en 23 op pagina 6 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

4.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd, dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 Vw, is verleend.

4.2. In hoofdstuk C2/6.1 Vc onder het kopje "feitelijk behoren tot het gezin" is, voor zover hier van belang, het volgende overwogen.

"De gezinsleden dienen, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk hebben behoord tot diens gezin. Ook moeten deze gezinsleden zijn genoemd als gezinsleden tijdens de asielprocedure van de hoofdpersoon. Indien zij niet zijn genoemd gedurende de asielprocedure is niet aannemelijk dat zij feitelijk behoren tot het gezin van de hoofdpersoon."

4.3. De minister merkt op dat de rechtbank overweegt dat niet in geschil is dat de echtgenote van verweerder vluchteling is in de zin van artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag. Het is de minister niet duidelijk op welke informatie deze stelling wordt gebaseerd. Uit het dossier blijkt dat aan de echtgenote van verweerder bij beschikking van 6 februari 2008 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw is verleend.

4.4. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat het voor de echtgenote van verweerder redelijkerwijze niet mogelijk was een bestaan op te bouwen, een gezin te vormen en gezinsleven uit te oefenen in Sri Lanka. Een dergelijke overweging valt niet te rijmen met het doel en de strekking van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, Vw. Blijkens de wetsgeschiedenis is met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, Vw beoogd uitvoering te geven aan internationale documenten, onder meer paragraaf 186 van het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van de United Nations High Commissioner for Refugees, waarin is bepaald dat de regel dat gezinsleden van vluchtelingen in aanmerking kunnen komen voor een afgeleide vluchtelingenstatus niet alleen opgaat indien de gezinsleden op hetzelfde moment moeten vluchten, maar ook indien het gezin tijdelijk is opgebroken door de vlucht van een of meer van de gezinsleden. Gelet hierop kan het gegeven dat de echtgenote van verweerder nimmer in staat is geweest in het land van herkomst een bestaan op te bouwen, een gezin te vormen en gezinsleven uit te oefenen geen omstandigheid zijn waarvoor artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, Vw is bedoeld. Verweerder zal in dit geval aangewezen zijn op het reguliere vreemdelingenbeleid. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Zie:

- Nota naar aanleiding van het verslag, TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, pagina 47- 48.

- 4.5. Voorts wordt door de rechtbank ten onrechte overwogen dat in hoofdstuk C2/6.1 Vc sprake is van wisselende voorwaarden. Gelet op het doel van de regelgeving, zoals hiervoor ook is weergegeven onder verwijzing naar de wetsgeschiedenis, kan uit het woord "buitenland" niet anders worden afgeleid dan dat hiermee wordt bedoeld het land van herkomst. Ook uit de context in de Vreemdelingencirculaire kan worden afgeleid dat het moet gaan om het land van herkomst en niet zomaar elk land buiten Nederland.
- 4.6. De rechtbank overweegt vervolgens dat de minister voormelde omstandigheden ten onrechte niet in zijn afweging heeft betrokken in de zin van artikel 4:84 Awb. De minister merkt hiertoe allereerst op dat de rechtbank buiten de omvang van het geschil treedt. Verweerder heeft immers niet aangevoerd dat er sprake is van dergelijke omstandigheden. Voor zover de minister in dit standpunt niet gevolgd wordt, wordt nog het volgende opgemerkt.
- 4.7. Van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 Awb kan slechts sprake zijn indien het gaat om omstandigheden die niet reeds in de beleidsregels zijn verdisconteerd. Een beleidsregel wordt geacht in algemene zin het resultaat te zijn van een belangenafweging als bedoeld in artikel 3:4, eerste lid, Awb. De door de rechtbank als bijzonder aangevoerde omstandigheden moeten worden geacht bij de vaststelling van het voormelde beleid te zijn betrokken en kunnen niet als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 Awb worden aangemerkt. De rechtbank heeft zulks miskend.

Zie:

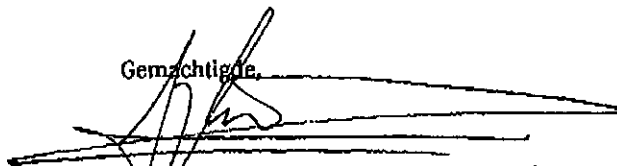
- AbRS, 19 oktober 2010, 201001188/1 www.raadvanstate.nl.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 22 maart 2010 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 20 januari 2011

Gemachtigde,

J.H.V. ten Berg, gemachtigde

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
 Immigratie- en Naturalisatiedienst
 Proces Procesvertegenwoordiging
 Postbus 118, 5101 AC Den Bosch
 telefoon 073 - 888 3058
 telefax 073 - 888 3230